

POUCZYĆ SIĘ (3) *vb pf*

o jasne.

inf pouczyć się (2). ◇ *praet 3 sg m* pouczył się (1).

SI stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. pouczyć.

Spędzić jakiś czas ucząc się; attingere studia Mącz (3) :

cum inf (1): Niewądzi mu [*młodemu człowiekowi*] też czałem pouczyć fie y poźyrmować/ y połkakąć/ y ná lutence pogrąć/ wżytko to łą pocźciwe zabáwki. *RejZwierc* 15.

[*W przeciwstawieniu: »pouczyć się ... jeść, pić, spać«: ták powieda S. Prorok Ezechiel. Patrzayże; iáko fie też Polacy wynofzą/ ná co gumná łwe obracáią! z młodu tylko trochę fie pouczyć: á potym nic inego; iedno ieść/ pić/ łpác. ec. HerbNauka 15v (Linde s.v. pouczyć).]*

Zwrot: »mało, trochę się pouczyć« (1:1): Leviter attingit studia, Tylko fie przekurzył w náuce/ trochę fie pouczył. Mącz 439d, 190a; [HerbNauka 15v (Linde s.v. pouczyć)].

Formacje współrdzenne cf UCZYĆ.

MN